

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **M. V.,** zastoupeného JUDr. Juditou Jakubčíkovou, advokátkou se sídlem v Klatovech, Krameriova 139, za účasti **Krajského úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2005, č. j. 58 Ca 47/2004 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán“) ze dne 26. 4. 2004, č. j. DSH/1325/04, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 1. 2004, č. j. OD 2949/2003-8MK-782, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že z napadeného rozhodnutí nelze jednoznačně dovodit, proč byla jeho žaloba zamítnuta. Správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z tvrzení hlídky Policie ČR, aniž by přihlédly k navrhovaným důkazům stěžovatele, ke konkretizování rozporu ve výpovědi svědků, k doplňování výpovědí za svědky, čímž došlo k porušení zásady spravedlivého procesu. O tom, co vedlo krajský soud k zamítnutí žaloby, tak lze jen spekulovat. Správní orgán svým nerespektováním procesních předpisů a kautel z nich

vyplývajících porušil čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky. Jeho pochybení spočívající v opomenutí důkazů, o nichž v řízení před správním orgánem nebylo rozhodnuto, či kterými se správní orgán nezabýval, proto zakládá nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost, což vyplývá i z nálezů Ústavního soudu, které uvádí stěžovatel ve své kasační stížnosti. Správní orgán se nevypořádal s námitkami stěžovatele, zda hlídka Policie ČR jednala v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 361/2000 Sb., zda dodržela závazný pokyn Policejního ředitele ze dne 19. 5. 2003, čl. 64, zda prokázala, že by došlo k zastavení vozidla řízeného stěžovatelem, a to vozidla, které bylo údajně v pohybu, a zda došlo k porušení rovnosti účastníků řízení v souvislosti se seznámením svědků s výpovědí stěžovatele ještě před jejich svědeckou výpovědí. Správní orgán rovněž náležitě nezdůvodnil, proč byly stěžovatelem navrhované důkazy nadbytečné. Správní orgán prvého stupně porušil svou povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, neboť své rozhodnutí postavil pouze na dvou svědeckých výpovědích hlídky Policie ČR a svým vedením řízení zamezil stěžovateli v dokázání pravdivých skutečností. Krajský soud toto jeho rozhodnutí následně pouze potvrdil, aniž by požadoval pro účely spolehlivého zjištění skutečného stavu věci doložení či konkretizování vytýkaného stavu, přičemž nepřihlédl k tvrzením stěžovatele obsaženým v odvolání a v samotné žalobě. Stěžovatel tak ztratil jakoukoliv jistotu ve spravedlivý proces, a proto se svou kasační stížností snaží o napravení pochybení nejen správních orgánů, ale zároveň i Krajského soudu v Plzni, neboť mu jde o sjednání nápravy takto uměle vyprodukovaných rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Podáním ze dne 18. 4. 2005 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť výkon napadeného rozhodnutí by pro něho znamenal nenahraditelnou újmu spočívající ve ztrátě zaměstnání a tím ohrožení existenční jistoty stěžovatele a jeho rodiny.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, o přestupku, ze dne 14. 1. 2004, č. j. OD 2949/2003-8MK-782, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomániemi dle ust. § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 25. 10. 2003 okolo 4:12 hod. řídil pod vlivem alkoholu ve stavu vylučujícím způsobilost (2,22 promile) vozidlo tov. značky VAZ 2104 v K. v ulici Kpt. N. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Za tento přestupek byla stěžovateli dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) a ust. § 30 odst. 2 s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta v částce 10 000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 12ti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení. Součástí správního spisu je „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 25. 10. 2003, č. j. 0245 26-3182/D1-1-2003, ze kterého vyplývá, že stěžovatel započal jízdu ve 4:00 hod., následně byl kontrolován policejní hlídkou a vyzván k dechové zkoušce na alkohol „s výsledkem měření 1,85 ‰ alkoholu v krvi“. Z přípisu nazvaného „Oznámení o přestupku“ ze dne 13. 11. 2003, č. j. ORKT-91-66/DI-II-2003, je zřejmé, že stěžovatel dne 25. 10. 2003 ve 4:12 hod. řídil motorové vozidlo, přičemž byl na ul. Kpt. N. v K. kontrolován policejní hlídkou a podroben dechové zkoušce na alkohol, která byla pozitivní.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. 30 odst. 1 písm. ch) přestupkového zákona přestupku se dopustí ten, kdo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky, vykonává činnost uvedenou v písmenu g).

Dle písm. g) cit. ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo požije alkoholický nápoj nebo užije jinou návykovou látku, ačkoliv ví, že bude vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost, při níž by mohl ohrozit zdraví lidí nebo poškodit majetek.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až d) lze uložit pokutu do 3000 Kč, za přestupek podle odstavce 1 písm. e) až g) pokutu do 5000 Kč a zákaz činnosti do šesti měsíců, za přestupek podle odstavce 1 písm. h) pokutu do 10 000 Kč a zákaz činnosti do jednoho roku, za přestupek podle odstavce 1 písm. ch) a i) pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let a za přestupek podle odstavce 1 písm. j) pokutu do 15 000 Kč.

Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud z důvodů rozvedených níže neshledal ani v napadeném rozhodnutí krajského soudu, ani v rozhodnutí správních orgánů.

Jestliže stěžovatel poukazuje na skutečnost, že z rozhodnutí krajského soudu nelze jednoznačně dovodit, proč byla jeho žaloba zamítnuta, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tato jeho stížní námitka je nedůvodná, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku (a to zejména z č. l. 50 a 51) je zcela zřejmé, jaké důvody a právní úvahy vedly krajský soud k zamítnutí žaloby. Krajský soud především zdůraznil, že se zcela ztotožnil se všemi závěry, které ve svém rozhodnutí učinil správní orgán, který se plně vypořádal se všemi námitkami, které v průběhu správního řízení učinil stěžovatel.

Další stížní námitka stěžovatele spočívá v jeho tvrzení, že správní orgány nepřihlédly při posuzování jeho skutku k jím navrhovaným výpovědím svědků a k jím tvrzeným skutečnostem, čímž se dopustily nejen nezákonnosti, ale i protiústavnosti. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z předloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní

orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní spis obsahuje protokoly o výpovědi svědků, zasahujících policistů, V. Ř. a V. B., ze kterých jednoznačně vyplynulo, že oba svědci zastavili jedoucí vozidlo, které bylo řízeno stěžovatelem, jenž se následně dobrovolně podrobil dechové zkoušce na přítomnost alkoholu a po jejím pozitivním výsledku souhlasil též s lékařským vyšetřením. Svědkové uvedli, že viděli, jak proti nim jede vozidlo s rozsvícenými světly, rozhodli se, že vozidlo zastaví, ... vozidlo nezastavilo u kraje, ale odbočilo před nimi do řady stojících vozidel. Svědek B. poté, co vystoupil ze služebního vozidla, doběhl k zaparkovanému vozidlu a toto bylo ještě nastartované. Muž otevřel dveře a svědek ho vyzval k předložení dokladů. Spis správního orgánu obsahuje i protokol o výpovědi stěžovatele, který prohlásil, že vozidlo neřídil, neboť se vracel pěšky od svých rodičů. Chtěl si v něm jen vyzvednout tašku, kterou zapomněl. Po otevření vozidla ho oslovila hlídka Policie ČR, stěžovatel se podrobil dechové zkoušce, následně i lékařskému vyšetření a podepsal oznámení o přestupku. Nejvyšší správní soud má vzhledem ke shora uvedenému, zcela ve shodě se správními orgány a krajským soudem, za to, že výpověď stěžovatele tak, jak ji učinil dne 8. 12. 2003 před správním orgánem I. stupně, a jeho následná tvrzení o tom, že ve skutečnosti vozidlo neřídil, nýbrž si z něho pouze vyzvedával věci, jsou naprosto účelová, mající za cíl vyhnout se trestu za spáchaný přestupek. Stěžovatel své tvrzení o tom, že předmětné vozidlo neřídil, nikterak neprokázal. Omezil se na pouhé konstatování. Naopak ze všech okolností souzeného případu jednoznačně vyplynul opak, tedy že stěžovatel dne 25. 10. 2003 okolo čtvrté hodiny ranní vozidlo skutečně řídil. Pro tento fakt hovoří nejen svědecké výpovědi shora uvedených svědků, nýbrž i okolnost, že stěžovatel se dobrovolně podrobil všem úkonům, tj. kontrole osobních dokladů i dokladů od vozidla, dechové zkoušce i lékařskému vyšetření, když podepsal i oznámení o přestupku, přičemž nikterak nedal najevo, že by předmětné vozidlo neřídil. Toto jeho tvrzení se objevuje až v Protokolu o průběhu a obsahu ústního jednání o přestupku ze dne 8. 12. 2003, č. j. OD 2949/2003-8MK-782. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán unesl důkazní břemeno a prokázal, že stěžovatel skutečně vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost řídil, naplnil tedy skutkovou podstatu přestupku uvedenou v ust. § 30 odst. 1 písm. ch) přestupkového zákona. Správní orgány se ve svých rozhodnutích plně vypořádaly s faktem, jak hodnotily důkazní prostředky a z jakého důvodu neprovedly stěžovatelem navrhované důkazy. Proto je tato stěžovatelova námitka nedůvodná a správní orgány ani krajský soud neporušily žádné ustanovení Listiny základních práv a svobod, Ústavy České republiky či jiného právního předpisu.

K další námitce stěžovatele spočívající v tvrzení, že došlo k porušení rovnosti účastníků řízení, neboť svědci byli před jejich výpovědí seznámeni s výpovědí stěžovatele, uvádí Nejvyšší správní soud, že se s touto námitkou vypořádal jak krajský soud, tak i správní orgán. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že vzhledem k okolnosti, že ze správního spisu nelze takovou skutečnost dovodit a že stěžovatel se omezil na pouhé konstatování této skutečnosti, aniž by ji důkazně podložil, shledává tuto námitku rovněž nedůvodnou, přičemž odkazuje na výstižné odůvodnění provedené krajským soudem v odůvodnění jeho rozhodnutí.

K dalším stížním námitkám stěžovatele, které se týkají jednání hlídky Policie ČR při zastavení vozidla stěžovatele, se Nejvyšší správní soud nevyjádřil, neboť tyto nejsou předmětem přezkumu. Stěžovatel byl napadeným rozhodnutím uznán vinným za spáchání výše uvedeného přestupku, čímž je vymezen i rozsah stížních námitek, které může stěžovatel účinně uplatnit ve správním soudnictví. Mezi takové však nespadá postup Policie ČR v předmětné věci.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud má za to, že vydáním rozhodnutí ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu